

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **T. P. T. T.**, narozená „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová,
sídlem Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem,
zastoupená Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.,
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 3. 2020, č. j. CPR-45218-5/ČJ-2019-930310-V241,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 3. 3. 2020, č. j. CPR-45218-5/ČJ-2019-930310-V241, jímž byl změněn výrok rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pátření a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 30. 10. 2019, č. j. KRPÚ-192270-24/ČJ-2019-040022-SV-CV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím byl výrok prvostupňového rozhodnutí změněn tak, že žalobkyni bylo dle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na tři roky. Počátek doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Současně byla určena dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Zároveň bylo rozhodnuto, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Současně navrhl, aby soud zrušil prvostupňové rozhodnutí.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že žalovaná porušila § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalovaná nepostupovala v souladu se zákony a ostatními předpisy, § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, jelikož náležitě nezjistila stav věci, § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť si žalovaná neopatřila dostatek podkladů pro rozhodnutí, § 50 odst. 4 správního řádu, jelikož žalovaná nepřihlédla ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, § 52 správního řádu, neboť žalovaná neprovedla důkazy nezbytné ke zjištění stavu věci a § 68 odst. 3 správního řádu, jelikož odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné s ohledem na úvahy žalované.
3. Dále žalobkyně konstatovala, že žalovaná porušila § 119, § 119a, § 174a a § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť jí v zemi původu hrozí nebezpečí mučení, nelidské a ponižující zacházení a ohrožení její důstojnosti. Rovněž žalovaná porušila čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, neboť je napadeným rozhodnutím trestána za nezákonný vstup a její vycestování představuje porušení zásady non-refoulement. Sdělila, že existují důvodné obavy, že v případě návratu do země původu jí hrozí skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
4. Deklarovala, že ve Vietnamu jsou pošlapávána lidská práva a zvláště práva žen, a proto měla v úmyslu dostat se do Německa a požádat tam o azyl. Uvedla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, jelikož žalovaná nereflektovala na současnou lidskoprávní situaci ve Vietnamu a úmysl žalobkyně požádat o mezinárodní ochranu. Uvedla, že správní orgán se jí měl v prvním pohovoru zeptat na důvody její azylové žádosti, přičemž na potenciální azylové důvody poukazuje fakt, že nechtěla kontaktovat zastupitelský úřad a v zařízení pro zajištění cizinců podala žádost o mezinárodní ochranu. Žalobkyně uvedla, že vyhoštění v délce trvání tří let je nepřiměřené, neboť se správními orgány aktivně spolupracovala a ve své těžké situaci neměla jinou možnost než cestovat přes Českou republiku bez potřebného oprávnění.

Vyjádření žalované k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

5. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla žalobu zamítnout. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně užila v žalobě totožné argumenty jako ve správním řízení, žalovaná toliko odkázala na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a žalobou napadeného rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobkyně nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
8. Ze správního spisu a zejm. z protokolu o výsledku žalobkyně ze dne 30. 10. 2019 vyplývá, že cílem žalobkyně bylo dostat se do Německa nelegálně, kde chtěla požádat o azyl a zlegalizovat tak svůj pobyt. Za tím účelem jí rodiče ve Vietnamu zajistili za úplatu nelegální (převaděčskou) cestu, kterou absolvovala letecky z Vietnamu na Ukrajinu a následně vozem do Německa, kde byla zadržena a vrácena do Česka. Uvedla, že svůj cestovní doklad odevzdala převaděčům po příletu na Ukrajinu. Skutečnosti, že podstupuje nelegální cestu, si byla vědoma. Žalobkyně konstatovala, že Vietnam opustila z ekonomických důvodů a na Českou republiku nemá žádné vazby. Uvedla, že v návratu do Vietnamu jí nic nebrání a chce se tam vrátit, přičemž tam bude bydlet u rodičů. Rovněž sdělila, že zde nemá nikoho, kdo by jí mohl poskytnout ubytování či finanční výpomoc, a nemá prostředky na vycestování do Vietnamu. Součástí správního spisu je také informace o možnosti požádat o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců ze dne 30. 10. 2019, Informace OAMP o bezpečnostní a politické situaci ve Vietnamu ze dne 31. 5. 2019 a závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky, k možnosti vycestování žalobkyně do Vietnamu ze dne 30. 10. 2019, kde je uvedeno, že vycestování je možné, přičemž toto závazné stanovisko potvrdil i ministr vnitra ve svém závazném stanovisku ze dne 10. 2. 2020.
9. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované, dle § 75 odst. 1 s. ř. s., dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
10. Soud se nejprve zabýval tvrzenou vadou napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala ve skutečnosti, že žalovaná nereflektovala současnou lidskoprávní situaci ve

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Vietnamu a úmysl žalobkyně požádat o mezinárodní ochranu. Jak uvedl soud výše, podkladem pro napadené rozhodnutí ohledně lidskoprávní situace ve Vietnamu byla Informace OAMP o bezpečnostní a politické situaci ve Vietnamu ze dne 31. 5. 2019 a závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky, k možnosti vycestování žalobkyně do Vietnamu ze dne 30. 10. 2019, kde je uvedeno, že vycestování je možné, přičemž toto závazné stanovisko potvrdil i ministr vnitra ve svém závazném stanovisku ze dne 10. 2. 2020. Žalovaná při svém rozhodování vycházela z dostatečně zjištěné lidskoprávní situace v zemi, přičemž žalobkyně ani nenamítala konkrétní nedostatky v této oblasti, natož aby taková tvrzení doložila. Soud rovněž konstatuje, že pokud měla žalobkyně skutečně v úmyslu požádat o mezinárodní ochranu, mohla tak přinejmenším poté, co byla o možnosti podat žádost o mezinárodní ochranu výslovně poučena v informaci o možnosti požádat o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců ze dne 30. 10. 2019. K tomuto je vhodné připomenout, že žalobkyně v pohovoru uvedla, že Vietnam opustila z ekonomických důvodů a nyní se chce navrátit do Vietnamu, v čemž jí nebrání žádné překážky. Soud konstatuje, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a založené na dostatečných podkladech a žalobkyni se nepodařilo napadené rozhodnutí zpochybnit.

11. Další skupinu námitek tvoří strohý výčet zákonných ustanovení, která měla být napadeným rozhodnutím porušena, nanejvýš doplněna částečnou citací těchto ustanovení. Žalobkyně namítala, že byla porušena ustanovení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu, § 119, § 119a, § 174a a § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.
12. K takto formulovaným námitkám musí soud konstatovat, že vzhledem k dispoziční zásadě soudního řízení správního není možné, aby žalobkyně předmět soudního přezkumu vymezila jen nekonkrétními odkazy na určitá ustanovení zákona bez konkrétních skutkových souvislostí (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, není ale povinen na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisech. Opačný postup by porušoval dispoziční zásadu a zasahoval by do rovného postavení účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). Soud tedy v míře obecnosti korespondující odkazu žalobce na porušení jednotlivých ustanovení správního řádu, zákona o pobytu cizinců a uvedených mezinárodních smluv poukazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde žalovaná adekvátně hodnotila zjištěný skutkový stav.
13. Soud se následně zabýval otázkou přiměřenosti uložené sankce vyhoštění a stanovení doby tří let, po níž nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v poměru k závažnosti porušení zákona o pobytu cizinců.
14. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let,*

1. pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2. pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

15. Uložená doba tří let, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla uložena lehce nad polovinou horní hranice zákonné sazby 5 let dle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Doba tří let, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, není nepřiměřenou s ohledem na zjištěný skutkový stav případu, kdy žalobkyně naplnila dvě skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců, tím, že vědomě pobývala na území bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu (víza). Nadto s úmyslem dostat se do Německa a následně si tam zlegalizovat pobyt prostřednictvím převaděčů realizovala nelegální transport z Vietnamu přes Ukrajinu do Německa, přičemž se vyhýbala hraničním kontrolám. Z uvedeného je zřejmé, že žalobkyně nehodlá respektovat pravidla pro pobyt cizinců v České republice a potažmo na území celé Evropské unie, a proto je znemožnění jí v návratu po dobu tří let adekvátní.
16. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
17. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 12. května 2020

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)